

Halasi Zoltán

A királycsináló

*„Holott nincs értelmük a szavaknak
(das Sein ist unsagbar, ineffabile),
mi jut a magamfajta szamaraknak?
Békakuruttyot egereknek,
költészettant darálni le
sznob leánykáknak, ifjú seggfejeknek,
félrészegen, rossz ripaccsá kopottan,
s nem szakad be a katedra alattam!*

*Unom, mint engem ők, a szájszolgálatot,
unom a formám; ritmusérzék híján
nem lehetek szalontáncos, avatott
szakács sem lesz belőlem, mivel a kardamómot,
római köményt nem ismerem fel, nyilván
a sok cigitől az énekhangom is leromlott,
ha ugyan volt hallásom valaha (aligha),
de szakmámban az ilyesmi nem ritka.*

*Mikor a ruszkek lelőtték apámat
ejtőernyővel, egy Markstejn nevű őrnagy
sütögette a talpát fogságban, az ő vasának
a helye jelent meg ugyanott forradásként
nekem is a talpamon. Nem több mint öt-hat
centi, az szokott lüktetni, fura utóhatásként.
Más a gerincében, én a talpamban érzem:
ki született író, ki az ellenségem.*

*Bennem egy irodalmi Püthia, Apollón
papnője lakik, és nem bír hibázni.
Muszájból számos kuratóriumban gyakorlom
nehéz hivatásom – száraz észérvekkel
kell ilyenkor ádázul tusázni,
mintha a Don fölött a Markstejn-féleségekkel.
Vagy elbukom és vész fajtámnak arca,
vagy királyt csinállok, én emelem pajzsra.”*